

overfører en Deel af Udgiften paa den affendende Commune, da vilde derved det hele Grundlag, hvorpaa Udvalget har troet at maatte bygge sit Forslag, vige. Grundlaget har været den legalt erkjendte Forsørgelsespligt, og den paahviler ikke Opholdscommunen. Man vilde derved være komne et Stykke ind paa den Vej, som man tidligere fulgte, hvorefter Udgifterne udræddes af Communer, som slet ikke stode i noget kommunalt Forhold til den Bedkommende. Allerede med Hensyn til denne Forladelse af Standpunktet har Udvalget formeent ikke at kunne Andet end bestemt at holde paa sit Forslag. Jeg troer ogsaa, at der af andre Hensyn turde reise sig særlige Betæneligheder derimod. Naar man vil paalægge den affendende Commune at deeltage i Hjemsendelsesudgifterne, er det for derved at lægge et Vaand paa denne Commune med Hensyn til Behandlingen af fremmede Fattige i Kommunen og for ved dette Vaand at dæmpe en mulig mindre skaansom, mindre hensynsfuld Fremgangsmaade ved Hjemsendelsen; men jeg troer ikke, at det er rigtigt heri at søge et saadant Middel. Det er vel muligt, at der i flige Sager kan finde forskjellige Misligheder Sted, hvor de Bedkommende ikke gjøre, hvad de burde, men en Modvægt herimod troer jeg — som jeg tidligere har bemærket —, man alene kan søge i de Bedkommendes egen Opfattelse af deres Pligter. Selv altsaa forudsat, at der kunde være saadanne Motiver tilstede hos den affendende Commune, maatte jeg dog have store Betæneligheder ved at tilraade at gaae denne Vej; ja, disse Betæneligheder blive endnu større, naar jeg seer hen til, at der ubestrideligt vil være mange Tilfælde, hvor et saadant Correctiv ikke behøves, idet en saadan Fremgangsmaade slet ikke er tilstede, men Opholdscommunen endog staaer i et reent modsat Forhold. I det Tilfælde, at en fattig Familie er kommen til en fremmed Commune — og den kan meget godt have forladt Hjemstedcommunen, hvor den nød Understøttelse, fordi den paa et andet Sted troede at kunne finde Erhverv —, har opholdt sig nogen Tid der, og da henvender sig igjennem Opholdscommunen til Forsørgelsescommunen om en Pengehjælp, da kan det skee, at Forsørgelsescommunen svarer: Nei, vi give ikke en Penge-

hjælp til denne Familie, saalænge den opholder sig udenfor Kommunen; den kan komme hjem, vi have en Fattiganstalt, hvor vi kunne anbringe den, kort sagt, vi ville have den hjem. Naar Forsørgelsescommunen saaledes ligefrem forlanger den hjem, ja, naar endogsaa, hvad der ingenlunde er uden Exempel, Opholdscommunen beder for disse Trængende, fordi det er en Familie, som har opført sig aldeles som det sig hør og bør, og siger: Lad den blive her, den kan altid her tjene Lidt, men Forsørgelsescommunen dertil siger: Ja, det maa den gjerne, men saa faaer den ingen Hjælp herfra, — ja, saa maa den hjem, og saa skal i et saadant Tilfælde den affendende Commune betale Halvdelen af Hjemsendelsesudgifterne. Jeg kunde ikke kalde det billigt, ja ikke engang retfærdigt, naar en sliig Commune skulde bære de halve Udgifter, fordi muligt en anden Commune kunde misbruge sin Ret til at forlange Familien hjemsendt. Jeg troer, at der i disse Bemærkninger maa ligge en tilstrækkelig Begrundelse af, hvorfor Udvalget maa fastholde, hvad det efter moden Overveielse har valgt. Udvalget har Intet kunnet have at erindre imod, at der stod andre Valg aabne for det høie Thing; tværtimod, det har meent, at det kunde kun være godt, at Thinget saae Sagen fra forskjellige Sider; men Udvalget har ogsaa først, efterat der var stillet Thinget et saadant Valg, havt tilstrækkelig Anledning til at begrunde, hvorfor det er gaaet denne Vej, en Vej, som det ingenlunde er gaaet uden Overveielse eller let, men først efterat have taget alle de Hensyn, som vi troede, at Sagen udkrævede. — Med disse Bemærkninger skal jeg tillade mig at anbefale Udvalgets Forslag til det høie Thing.

Tobiesen: Efter de Udtalelser, vi nylig hørte, turde der muligens være Anledning til at bede den ærede Indenrigsminister om at ville udtale sig om det Spørgsmaal, hvorvidt Opholdscommunen skal deeltage i Udgiften for det Tilfælde, at Forsørgelsescommunen er Rezipient af Hjemsendelsen. Det er jo et Forhold — hvad der ogsaa blev paaviist af den ærede sidste Taler —, hvor Billighed i høi Grad synes at tale for, at Opholdscommunen ikke kom til at udrede Noget; og da det i For-